

V. VOICULESCU

ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUITE ALE LUI SHAKESPEARE

ÎN TRADUCERE IMAGINARĂ

VASILE VOICULESCU
(1884-1963)

ULTIMELE SONETE ÎNCHIPUITE ALE LUI SHAKESPEARE

ÎN TRADUCERE IMAGINARĂ

1964

CLV

Nu-mi cerceta obârșia, ci ține-n seamă soiul,
Guști fructul nu tulpina, chiar aur de-ar părea…
Strămoșii-mi, după nume, au învârtit țepoiul,
Eu mânuiesc azi pana, de mii de ori mai grea.
Dovada cea mai pură a-nnobilării mele
Ești tu și-ngăduința de-a te lăsa iubit
Mai mult ca un prieten, cu patimile acele
Cu care adori amantul de veci nedespărțit.
Îmi cânt astfel norocul, înalț epitalamuri,
Și, pentru închinarea la care mă supun,
Culeg azur și raze și roze de pe ramuri,
Stăpânul meu alesul, cu slavă să-ncunun:
    Poporul meu de gânduri, simțire, vis, trup, dor,
    Te pun azi peste ele de-a pururi domnitor.

(Duminică, 5 decembrie 1954)

CLVI

Iubirea mea e trează ca un priveghi de arme,
Un lung ajun de luptă eroic încordat ;
Nimic nu lâncezește în mine, cum nu doarme
Țintitul arc, în sine vibrând, dar nemișcat.
Aștept ceva, de-un farmec mai sus ca o izbândă,
Nu bruta-ncoronare a sângelui aprins;
Dincolo de plăcere, pândesc altă dobândă,
Slăvită-mpreunare de genii, fără-nvins…
Râvnesc nefăptuitul vis al desăvârșirii;
Ca-nalta-ți frumusețe să nu fie-o nălucă,
—Cu clipa-n zbor venită cu alta să se ducă—
Voi sparge-ntârziatul decret de lut al firii:
    Ca ea să dăinuiască de-a pururi roditoare,
    Îi altoiesc, din mine, puterea gânditoare.

(Vineri, 3 decembrie 1954)

CLVII

Te miri că nu scot gheara să-mi sfâșii bârfitorii?
Unde-ai văzut tu leul vânând gândaci sau poame?
Poetul sare lacom asupra-naltei glorii,
Cu-mbătătoarea-i carne s-aline sacra foame.
Și eu am alergat-o-n pustiul lumii voastre
Și m-am bătut cu tigrii și șerpii pentru ea.
Am fugărit-o până-n capcane și dezastre,
Dar când s-o prind, în cale-mi ieșiși tu, scumpa mea!
Tu m-ai vânat cu ochii, oțele zâmbitoare,
Și lesnicioasă pradă-ți cad astăzi la genunchi;
Hai, inima sfâșie-mi, mi-o faci nemuritoare,
Și dulcea ta cruzime pătrunză-mă-n rărunchi:
Căci stihurilor mele le dau alte destine,
Cu nobilul lor sânge de-a te hrăni pe tine.

(Sâmbătă, 4 decembrie 1954.)

CLVIII

Din clarul miez al vârstei râd tinereții tale,
Trufașa-ți frumusețe în față o privesc
Și ochilor tăi, aștri tulburători de cale,
Opun intensu-mi geniu în care se topesc.
Ma-nfățișez cu duhul, nu te sărut pe gură,
Plecat ca peste-o floare, te rup și te respir…
Și nu mai ești de-acuma trupească o făptură,
Ci un potir de unde sug viața și strâng mir.
Nu-mi număr anii, seva nu stă în gingășie:
Cu ideala forță mi-apropii ce mi-e drag,
Înjug virtuți și patimi la marea poezie
În care, fară urme de pulbere târzie,
Te-amestec și pe tine cu sila; pentru mag,
Pământul n-are margini, nici cerurile prag

(Joi, 2 decembrie 1954)

CLIX

A câta oară zorii mă prind fără de somn?
Dă iarna buzna, anul își lapădă coroana,
Eu în surghiun, departe… Când ai să-mi curmi prigoana,
Iar să mă chemi la tine, puternicul meu domn?
Dar tot veghez —de-aicea— iubirea ta plăpândă,
Ca peste o comoară-n veci hărăzită mie
De inimi arzătoare și toate stând la pândă.
Ferește mai cu seamă să pleci pe mare-albastră
Cu oacheșa aceea fățarnică și rece;
Năvalnice-mi gânduri, gonind pe urma voastră,
Vă va stârni tempeste, corabia să-nece:
    Căci te iubesc cu ură, întreg, și numai eu;
    Nu te împart cu nimeni, nici chiar cu Dumnezeu.

(Marți, 7 decembrie 1954)

CLX

La ce-mi slujesc de-acuma duh, faimă, fantezie…
M-ai părăsit… și toate se sting, reci scânteieri.
Pentru rănitul vultur aripile-s poveri,
Zbătaia lor, zadarnic adaos de-agoni.
Și mă supun…Osânda de gura ta rostită
E lege pentru mine de aur pur și greu;
Durerea de la tine mi-e încă o ispită,
Tu, genial tutore al geniului meu.
Și neguri lungi de veacuri las iar să mă înghită…
Din groapa mea zbugni-va o flacără târzie;
Atunci întreaga lume va deslușì, uimită,
Crescând misterioasă a noastră poezie,
    Din dragostea născută în zbucium și ardori,
    Pe-ascuns, din tainic tată, ca un copil din flori!

(Duminică, 12 decembrie 1954)

CLXI

Dintre atâtea chinuri, venite-asupra-mi hoarde
Păstrez dureri de care nu pot să mă despart;
Tot sufletul mi-e-n ele, ca sunetul în coarde
Ce încă vii vibrează vioara când s-a spart.
Ca viermele mătasei țesusem nencetat
În jurul tău un magic cocon de poezie;
Tu, strălucitul flutur, l-ai rupt și ai zburat
Din gingașa-nchisoare păzit cu gelozie.
Și astazi, mari otrăvuri cu care m-am deprins,
Dispretul tău, trădarea îmi sunt trebuitoare;
Intrate-adânc în carne-mi, țin viața de învins,
Cât lipsa lor mi-ar fi și mai ucigătoare,
    Căci ele, printr-o vrajă, sunt înseși răsturnate,
    Iubirea și credința, pe dos și blestemate!

(Marți, 14 decembrie 1954)

CLXII

Eu îmi clădesc sonetul în piscuri, o cetate
Cu rimele creneluri și orice vers un zid.
Pe tine, prinț hermatic, ca-ntr-o eternitate,
Smuls pur din gheara vremii, în el să te închid.
Haină, marea lumii să-l bată furioasă,
Cu haita ei de pizme, zavistii, hâdă ură,
Nu vor clinti o iotă din mândra-i armătură,
Nevolnice să-i spargă enigma glorioasă.
De-acum nu ne mai pasă ce are să se-ntâmple…
Punând în lanț uitarea și ferecându-i zborul,
Cu laurii veciei neofiliți pe tâmple,
Vom înfrunta trecutul, ce-asmute viitorul:
    Ca-n inimă-mi ascunsă, stă slova nemuririi
    Și-o scriu cu diamantul caratelor iubirii…

(Solstițiul de iarnă, 1954.)

CLXIII

Din spulberul iubirii atât doar mai pot strânge,
Să-mi fac un ștreang, eu singur, cu fragedele-ți rochii.
Mă-ndeamnă alte gânduri să iert și să-nchid ochii,
Privighetoarea oarbă cu mult mai dulcce plânge.
Înduplecă-te, dară, durerea mea-ntr-atât,
Să preaslăvim fugara, și-n loc de răzbunare
Să stoarcem nemuririi și artei lacrimi, cât
Să stea podoabă lumii hidoasa ei trădare.
Dar cine viers și suflet acum să-mi împrumute
Dacă-mi lipsești tu, însăși esență a minunii?
Ah, inimă și coarde-mi sunt deopotrivă mute,
Când limpede văd astăzi prăpastia minciunii:
    Căci orb eram atuncea când te aveam în față,
    Splendoarea-ți, luindu-mi ochii, da cântecului viață!

(25 decembrie 1954)

CLXIV

Perechea este țelul, porunca sacră-a firii:
Stârniți de ea, vulturii se caută prin spații,
Delfinele iau marea în piept, să-și afle mirii,
Chiar stelele în ceruri se-njugă-n constelatii…
Ca viața către mândrul stejar, spre tine-ntind
Ciorchinii-mi plini de patimi cu sevă-mbătătoare;
În mrejele-adorării te-nfășor, te cuprind,
Și orice vers îți scriu e înc-o-mbrățișare.
Noi doi suntem victime ale suavei legi,
Căci dragostea nu cată la forme-ntâmplătoare:
Dac-ai fi fost femeie, te-aș fi ales eu oare?
De ce mă lași acuma? Te smulgi și te dezlegi?
    Tăiat în jumătate și-n pulberea zdrobirii,
    Cum am să port eu singur poverele iubirii?

(Anul nou 1955)

CLXV

Iubita mea, ai suflet adânc întortocheat
—Vast labirint, ascuns sub palatul frumuseții—
În care-un minotaur domnește nendurat,
Flămând de duhul slavei și carnea tinereții…
Mulți îndrăzneți pieiră în tainițele-i sumbre,
Feciori eroici, pradă dați fiarei suverane…
Acum m-alătur și eu fugarnicelor umbre,
Cobor, dar făra teamă, -n vârtejul de capcane.
Căci tu mi-ești Ariadna și- mi dăruiești un fir
Din pletele-ți de beznă, o că lăuză vie;
Și nu să scap din cursă îl țin și îl deșir,
Ci mai afund să intru în neagra-mpărăție;
    Dedalicul tău suflet locaș mi l-am ales
    Și jur că niciodată din el n-am să mai ies.

(Sâmbătă, 8 ianuarie 1955)

CLXVI

Eu, ce trăiesc tot timpul printre semnificații,
Și nu mă amăgește ușor o-nfățișare,
Pot să prefir minciuna din minunate grații,
Zăresc ascuns pumnalul sub calda-mbrățișare,
Te-am străvăzut prin toate a tale pavezi grele,
Nativu-ți bloc de aur a rezistat întreg,
Supus regalei ape a răutății mele,
Cu care mușc pe oameni, să-i cerc și să-i aleg…
Căci e înțelepciune a ști să fii și rău,
Sub încercări și cazne dă probe tari simțirea…
Nu mă cruța, izbește!… iubite-i rândul tău:
Cu cât e mai fierbinte, lovită de-i iubirea,
    Ca fierul roș, de faur bătut cu măiestrie,
    La fel se oțelește și ea se și mlădie…

(Duminică, 9 ianuarie 1955)

CLXVII

Pe noi prietenia nu ne mai încăpu…
Prea mult crescu și grabnic năvalnica simțire
Atunci ne strămutarăm pornirile-n iubire
Și-o dragoste înaltă și-adâncă începu.
Se prefăcu deodată coliba în palat,
Iar casnicele scule, in zâne, ca-n magie;
Eu regăsii în mine un suflet de-mpărat,
Purtând puternic sceptru de vis și poezie,
Nu-i oaste mai vitează ca cea a-nchipuirii,
Ca duhul frumuseții atotbiruitor;
În fruntea lor porni-vom războiul dezrobirii
Din lumile țărânei spre unicul meu dor;
    Să-ți cuceresc și ție, în dreapta stăpânire;
    Alăturea de mine, un tron în nemurire!

(Luni, 10 ianuarie 1955)

CLXVIII

Ne bate primăvara în inimi!… Să-i deschidem:
Lapislazulii lumii sunt toți în ochii tăi,
Cât negurile vieții putem să le desfidem,
Alt soare să aprindem pe vechile ei căi…
E mâna ta în aer? Sau prima rândunică?
E tremur lung de pleoapă? Ori gingaș flutur viu?
Bob roșu de măceașă mi-ntinde gura-ți mică,
Trunchi zvelt de măr cu roade e trupul tău mlădiu…
Și înțeleg prin tine acum întreaga fire.
Mă-apuc cu rânduială din asprul univers,
Typhonul ce sfărâmă corăbii în neștire,
Picioru-ți scump ce calcă o biată gâză-n mers,
    Zăpezi și flori și fructe în drum ți se aștern,
    Pe rând, supuse toate la ritmul tău etern!

(Miercuri, 12 ianuarie 1955)

CLXIX

Coboară iarna… Ursa tot mai adânc se pleacă,
Și inimile noastre se-nvăluie în nori.
Ca pe-o tocită spadă bagi sufletul în teacă,
Cu umbrele durerii viața să-ți măsori:
Cât au crescut de-nalte, aproape pân' la frunte!
Încetineala vremii viclene ce-n urmă te-a-nghițit…
Tu ai crezut că timpul în față ta e-o punte,
Și el era chiar valul ce-n urmă te-a-nghițit…
Mai e vreun țărm la care ai fi ieșit înot,
Greșeala să-ți răscumperi cu-o cât de grea dobândă?
Ori s-a sfârșit aicea? Și doar ce-a fost e tot?
Căci, iată, vine-nghețul, grăbit ca o osândă!
    O, de-ai putea nu polul cu umărul să-mpingi,
    Ci-n gânduri, ca-ntr-o lampă, să sufli să le stingi!

(Joi, 13 ianuarie 1955)

CLXX

Sămânța nemuririi, iubite, e cuvântul,
Eternul se ascunde sub coaja unei clipe,
Ca-n oul ce păstrează un zbor înalt de-aripe,
Pân' ce-i sosește timpul în slăvi să-și ia avântul;
A fost de-ajuns un nume, al tău, sol dezrobirii,
S-au spart și veac, și lume; ținut prizonier
A izbucnit din țăndări, viu, vulturul iubirii,
Cu ghearele-i de aur să ne răpească-n cer.
Cine ne puse-n suflet aceste magici chei?
Egali în frumusețe și-n genii de o seamă,
Am descuiat tărâmul eternelor idei;
Supremelor matrițe redați, care ne cheamă
    Din formele căderii, la pura-ntâietate,
    Să ne topim în alba, zeiască voluptate…

(Joi, 20 ianuarie 1955)

CLXXI

Iubirea pentru tine-mi veni nu ca un fur,
Ci ca un rege cărui uși largi i s-au deschis;
Nu strecurată-n noapte din adâncimi de vis,
Ci în lumina-naltă a marelui azur,
Abia acum descopăr măreţele-ncăperi
Ce stau deșarte-n mine cu obloane de-nchisoare,
Te așteptau, să-mi umpli tu, tânărul meu soare,
Adâncul vast cât lumea cu raze de dureri…
Căci nu e fericire mai gravă decât chinul
Și dulcea zvârcolire să-ţi plac, să te câștig,
Mândria de-a-ţi fi scaun, să-ţi odihnești destinul,
La patima mea, truda mai strâns să te-nverig,
    Și inima îmi bate în mine ca un faur,
    Zorind să-ţi împletească un lanţ de vrăji de aur.

(Miercuri, 2 februarie 1955)

CLXXII

Să n-asculţi ponegrirea, nici cleveţiri mulţime
Cu care azi ne-mproașcă prietenii de ieri;
Iubirea ni-i sfinţită de marea-i înălţime,
Ne urcă la lumina eterneloe dureri.
Acolo, sus, păcatul n-ajunge nici ca gând,
Și viţiul nu suie nici în închipuire;
E ca un iad în ceruri unde se-ntorc, plângând,
Râvnirile nebune ce n-au jos împlinire;
Îngheaţă-mbrăţișate gigante disperări,
Amoruri fulgerate de trgica trufie,
Neîmpăcate arderi, spre-aiurea încordări,
Ce-au ispitit neantul cu îndărătnicie.
    Din lumea lor purcede și dragostea-mi, iubite,
    De-aceea-i fără saţiu și fără de limite.

(Noaptea vineri spre sâmbătă, 5 februarie 1955)

CLXXIII

Te mistuie iubirea? Credeai că-i o păpușă,
Să-ți faci un joc cu toane, ca în copilărie,
Când ea-țî cerea o fire de salamandră vie,
În tainica-i văpaie să arzi far'de cenușă,
Ea nu stă-n trup, stăpână a cărnii și-a plăcerii,
Înflăcăratu-i spirit, urgie, le consumă;
Își cată-n noi duh geamăn…și de-l îmbii cu humă,
Rămâi o biată urnă cu zgurile durerii…
Te ispitește jindul să-mbraci și fericirea
Cum pui, pentru petreceri, o rochie de brocate?
Dar trebuie-nfrutată cu spaimă, ca o moarte…
Căci ea, ca să pătrundă, îți sparge-alcătuirea,
    Preface în genune lăuntrul tău, anume
    Ca să încapă acolo, cu ea, întreaga lume.

(Sâmbătă, 19 februarie 1955)

CLXXIV

Îmi spui zaraf? Schimb versuri pe-o dragoste de aur?
Pentru-ai iubirii tale ducați îți dau sonete?
Viclean, îțiiau aleanul și dorul amanete,
Cu camătă închise-n avarul meu tezaur?
De-ai ști! fiece slovă ce-ți scriu ți-ar fi mai scumpă
Ca mii de nestemate din frunțile regești;
Cutezător scafandru -n oceanele cerești,
Zvârl duhul meu din duhul etern sa ți le rumpă…
Și nu mă plâng că poate iubirea ta mă-nșală,
Nu cat de-i mincinoasă moneda ce-mi strcori,
Că simt ce grea și seacă îmi sună uneori,
Și nici nu zgârii plumbul sub calpa poleială,
    Ci smulg tăriei verbul de dincolo de fire,
    Și orice vers ce-ți dărui i-un fir de nemurire.

(Joi, 17 februarie 1955)

CLXXV

Să fie dar Iubirea o mască a Durerii?
Alt chip al ei când poate, adoarme și visează?
De ce atunci în mine rămâne pururi trează,
Făr' de ogoi chiar până pe perina plăcerii
Voi doi mă chinuirăți cu-acea perfidă artă
Cu care inșii meșteri strâng roze cu duiumul;
Strvite-n teascuri grele și stoarse, le deșartă
De tot ce au în ele adânc etern :parfumul.
Închisă în cleștare, esența lor străbate
Departe, peste veacuri… nici moartea n-o învinge,
Și duhul rozei umple pe toți câți va atinge…
Așijderi eu, de-a voastre torturi neîndurate,
    Mă distilez în versuri, prin harul poeziei
    Vă-mbălsămez în pura mireasmă-a vesniciei.

(Miercuri, 23 februarie 1955)

CLXXVI

Cu chipul tău pe masă, trudesc să mă inspir…
Ca un jongleur ce scoate când flăcări, când cordele
Aceste versuri scrise să te desfeți cu ele
Din inima mea arsă le-am scos să ți le-nșir
Sânt psalmii mei de taină, o rugă necurmată,
în ei am pus Iubirea lângă Eternitate,
Să lupte cu vrăjmașul Destin îngemănate:
M-au părăsit și ele, trădând cu tine-odată.
…Grăbită, căruntețea mă-mbracă-n promoroacă,
Amarnice vântoase de gânduri și nesomn,
Smuls unul câte unul, de visuri mă dezghioacă…
Pe râpile uitării, însingurat, mă-ntomn.
    Îndură-te, coboară și vino de mă vezi
    Pân' nu s-aștern pe mine solemnele zăpezi.

(Sâmbătă, 5 martie 1955)

CLXXVII

Mereu îmi vine în minte un cântec țărănesc…
Îl îngânau la hanuri poznașii cimpoieri:
„Să nu te-mbraci în zdreanța zvârlită de boieri,
Cu straiul lor odată și râia-ți dăruiesc!“
Iubirea ta purtată-n saloane și la curte,
Smulsă-n alcov de pofte cu colții lor nebuni;
Îmi stă-ntr-un peș, îngustă, cu poalele prea scurte,
Reci drojdii de dantele pe-amare goliciuni…
Eu totuși am primit-o, înflăcărat s-o schimb,
Și migălesc s-o curăț, s-o înalț, să-i dau largime,
Dar vino cum te afli, în haina ta de crime:
Ți-am pregătit o alta din străluciri de nimb;
    Vestmmânt slavit, mai trainic ca globul pământesc,
    E mantia-mi de visuri în care te-nvelesc.

(Luni, 7 martie 1955)

CLXXVIII

Spun unii de-un ostrov vrăjit, pe mări departe…
Corăbiile-n preajmă-i se năruiesc în valuri,
Orice metal din ele se smulge, se desparte,
Sar cuiele și-aleargă să se înfigă-n maluri,
Oh nu e basm… Cu mine s-a petrecut la fel:
Tot ce-mi încheie firea și cârma drept o ține,
Orgoliosul geniu, voința de oțel
M-au părăsit năuce și s-au lipit de tine,
Da dragostea îndată le luă la toate locul,
Cu lanțuri fermecate mă ferecă și leagă;
Zvârl ancora la țărmul unde-mi aflai norocul,
Vreau să rămân aicea viața mea întreagă.
    Și ca să nu mai vie din lume nici un rău,
    Oceanele Iubirii revărs în jurul tău…

(Vineri, 11 martie 1955)

CLXXIX

Nu!gloria iubirii nu este îmbuibarea,
Ospețe de săruturi, orgii de-mbrățișări,
Ci dorul lung și taina-mpletită cu-așteptarea
Sânt duhul ei pe-o lume de vane desfătări.
Prin înfrânări și chinuri asceții-ating extazul;
Eu te ador cu-același canon ce-ntreg mă-nfrânge,
Căci dragostea nu-i apă, să-ți umfle-n vânt talazul.
Lași gloabele în voie;în ștreang pui purul sânge…
Eu nu ți-am scris, ca alții, pe lefuri sau merinde
Simțiri gălăgioase cu arderi măsluite;
Sonetul meu e cuget și patimă, -mpetrite.
Cu inima ciocnește-l, că scapără, s-aprinde…
   În scoica mea închisă, dârz, făr’ de răsuflare,
   Încet ia suferința chip de mărgăritare.

(Joi, 17 martie 1955)

CLXXX

S-a străduit natura ca omul să nu-i scape;
Iubirea îl urcase deasupra ei prea tare,
Și-a-nmormântat-o-n carne… Din fundul oarbei groape
Eterna rădăcină spre ceruri dă lăstare.
Din sumbra putrejune cu viermii laolaltă
A mea-și umfla toți bulbii cu patimi și rușine…
Dar adiași deodată tu, primăvară-naltă,
Și izbucni, suavă, în chip de crin, spre tine.
La dulcea-ți alchimie gunoiul se supune,
Sub părul tău de soare, și-albastrul ochi deschis
Se prefăcu-n mireasmă spurcata stricăciune.
Tot ce fu somn și beznă-i acum azur și vis,
   Și-n slujba ta stau puse-n genunchi — să nu le cruți—
   Puternicele-mi vițiii întoarse în virtuți…

(Miercuri, 30 martie 1955)

CLXXXI

Oricât de drăgăstoasă ți-e iscusita limbă,
Știu când mă minți, cu toate ce-mi spui și faci pe plac,
Neașteptat culoarea privirilor se schimbă
Și ochii tăi o clipă se bâlbâie și tac.
Cât mi-ești de drag atuncea! Cum îți iubesc minciuna!
Întreg te afli-acolo, tu, cel adevărat,
Tu, candid plin de vicii, amestecând într-una
Păcatul ce lucește ca aurul curat…
Și nici o vină… Răul sub tine-i calul sprinten,
Sfărâma stavili, inimi, să zboare unde-i ceri,
În coastele Iubirii cruzimea-i ager pinten,
Stau bine stropii roșii pe negrele plăceri,
    Și-ademenind lumina cu îngerii-ți perfizi,
    În iadul tău tragi cerul și astfel mi-l deschizi…

(Miercuri, 13 aprilie 1955)

CLXXXII

Eu n-am fost niciodată ucenic;
Dintru-nceput deplin maestru… numa
În fața ta mă-nchin; stăpân unic,
Revarsă-ți harul peste mine-acuma.
Nu te mira că-ți cer să nu-mi măsori,
Să-mi dai tu singur tot; nu se desparte
Iubirea ta de marele-i surori:
Eterna Artă, suverana Moarte…
Azi, fericite, ele nu mai sunt
Fărâmițate-n lume și răzlețe:
Din cer, din iad, de pe întreg pământ
S-au strâns în geniala-ți frumusețe.
    Când țin la piept făptura-ți luminată,
    Le-mbrățișez pe câtetrele-odată…

(23 aprilie 1955)

CLXXXIII

Mereu cerșim vieții ani mulți, așa-n neștire,
Ne răzvrătim, ne plângem de piericiunea noastră,
Și încă nu-nțelegem că fără de iubire
Se veștejește Timpul în noi ca floarea-n glastră;
Rupt din eternitate, el vrea tărâm asemeni
Din care-altoiul șubred să-și tragă sevă nouă;
Noi îl primim cu gheață și-l răsădim în cremeni
Când Dragostea-i unica vecie dată nouă.
Ci-i van acum te mânii pe mine și m-arunci,
Minunile iubirii n-au stavile pe lume;
Ca Lazăr la auzul duioaselor porunci,
Oricând și ori de unde mă vei strga pe nume,
  Chiar de-aș zăcea în groapă cu lespedea pe mine,
  Tot m-aș scula din moarte casă alerg la tine.

(Luni, 2 mai 1955)

CLXXXV

Nu mai hulesc, iubite, această tristă țară,
Nici lumea rea și strâmtă în care te-ai născut,
Cum nu urăsc țărâna vulgară și avară
Din care pomul mândru zbucni, neîncăput…
Ci lupt s-o scap de viermii ce rod la rădăcină,
O-nobilez cu soiul unor ființe noi.
Îți zămislesc amante cu suflet de lumină,
Îți plăsmuiesc soți vrednici din ideali eroi…
Turnate din iubire — titanice modele—
Am stors în ele sucul a sute de vieți,
Trăiesc în veci. Tu însă, mult mai presus ca ele,
Întreci aceste-nalte vortuți și frumuseți.
  E oastea ideală, trimisă-n sârg de mine
  Să ia Eternitatea cu-asalt și pentru tine.

(Luni, 30 mai 1955)

CLXXXIV

Tu știi ce lung și aprig luptai ca să te capăt,
Cu mine-ntâi, cu tine, cu pizma tuturor…
Războiul crâncen însă urmează fără capăt;
Să țin rob, eu, sclavul, pe tine-nvingător,
Nu cruț nimic; cuvântul îți cântă osanale,
Dar lănci de gând, catrene de versuri te pândesc,
Duh, inimă și minte, aprinse arsenale,
Zi, noapte, geniale unelte-mi iscodesc;
În dragoste nu este odihnă, numai moarte…
O pace-nseamnă sațiu, surâsul lânced minte,
Acel ce-ți strânge mâna și pleacă se departe,
Dar rana mătrezaște ca un sărut fierbinte:
   Iubirea mea-i ca steagul în lupta norocoasă,
   Cu cât mai sfâșiată, cu-atât mai glorioasă.

(Luni, 23 mai 1955)

CLXXXVI

Urâi perfecțiunea de când te-am cunoscut,
Reci limite rigide cu aer de-nchisoare;
Viața-i schilodită de ea și visul moare.
Acolo niciodată tu nu ai fi-ncăput.
Îmi place-n tine sporul, viu, gata tot să spargă,
Scăderi neașteptate cu-adâncul monstruos.
Azi bunul plac, schimbarea cu unduire largă,
Lumină-n beznă, norul ca vițiul frumos;
Dar spiritul în tine stăpânitor vegheaza,
Nimic nu are voie să intre nechemat;
Râzi, inima s-aprinde îndată cu o rază;
Un semn, și negrul clopot cleștar a înghețat;
   Strunești ca Bacchus tigrii, și-n lanț cu mâdri lei,
   Pe mine, înjunghiatul la caru-ți, lângă ei…

(3 iunie 1955)

CLXXXVII

Eu nu-mi ador în tine iubirea mea răsfrântă,
Cum, oglindit în ape, se contempla Narcis:
În volbura de valuri ce-ntiderea-ți frământă
—Unde foiesc balauri— nu-i tihnă pentru vis.
Dar uneori ești numai azur, rodești sirene,
Din spumele-ți de patimi se zămislesc mari zei,
Îți scoți toți înecații la tărmuri, ca alene
În dragoste-ți cu toane iar să te joci cu ei.
Atuncea plec în tine să-ți cuceresc favoarea;
Îți flutur oriflame, pun purpura veșmânt,
Ca dogii când în larguri se logodesc cu marea,
În sufletu-ți oceanic, nuntind, mereu m-avânt;
    De sus, din mândru-mi geniu armat în Bucentaur,
    Ți-arunc, inel, iubirea-mi, cătușa grea de aur.

(Vineri, 8 iulie 1955)

CLXXXVIII

Mă uit cum cade noaptea, aluzie la moarte,
Și lumea-și cată duhul în lămpile aprinse;
Reintră în vis viața, pătrunde de departe,
Ca o mireasmă, somnul, în cărnurile stinse.
Eu stau mereu în beznă:lumina mea-i la tine
Și ochii mei o alta nu vor să mai privească.
Cum irosești aiurea plăcerile divine?
Nu ți-a rămas o umbră de cuget să-ți șoptească
Cum dragostea-mi, mai mare ca veșnica natură,
Ți-a zămislit adâncul din nou, în zeci de fețe?
M-am despoiat de taină, de-nalta-nvestitură,
Ca să-ți îmbreac unica și goala-ți frumusețe;
    Te-am învățat iubirea, semețul zbor în slavă,
    Să pier ca scorpionul de propria-mi otravă.

(Vineri, 22 iulie 1955)

CLXXXIX

Nu m-au târât spre tine nici stearpa desfrânare,
Nici viţiul făţarnic, ci patima senină;
Când fluturul îsi arde aripa-n lumânare,
El nu râvneşte seul, ci magica lumină.
Mă sprijin pe-amintire-acum… şi apoi pe moarte;
Toţi ceilalţi stâlpi cu lumea deodată s-au surpat,
Iubirea putrezeşte pe undeva departe,
Eternitatea-i încă un vis dezaripat.
M-adun de pretutindeni, mă-nchid de-o grijă sumbră,
Mi-e sufletul zadarnic şi cere să se culce ;
Prin slavi amurgul trece misterios de dulce
Şi-n umedul lui giulgiu mă-nfăşură cu umbră…
    Nici stea, nici cântec: vine alt soi de noapte, grea,
    Mai limpede ca gheaţa… şi rece tot ca ea.

(Duminică, 24 iulie 1955)

CXC

Nu te-am putut cuprinde să fii numai al meu,
E cum aş cere lunii să-mi ardă noaptea-n sfeşnic;
Ţi-e locul între stele… Ci, oricât de pigmeu,
Mi-e dragostea cer, iar tu, luminătorul veşnic
Ştiu, între noi sunt două iubiri: a mea şi a ta;
Nu ne-a-nghegat în sine o unică simţire:
Tu firul tău oricând vrei poţi rupe sau scurta,
Dar lanţul meu rămâne şi-i fără-mpotrivire,
Nici spaţiul, nici timpul nu izbutesc să-l roadă,
Rugină deznădejdii îl lasă neatins?
Ca să te urmărească, năvalnic ca pe-o pradă,
    Chiar pân’ la celălalt capăt al lumii de-ai fugi.
    Înverigat de tine, cât lumea s-ar lungi.

(Duminică, 31 iulie 1955)

CXCI

Am azvârlit cu dreapta ale Ursitei zaruri
Și mi-ai căzut, vajnic mântuitor din rău;
Azi toate-mi vin prin tine… și între mii de haruri
Primesc chiar zorii zilei ca pe un dar al tău.
Alături de lumina creată-n empireu,
Iubirea fu o nouă lumină pentru lume;
De-atuncea fiecare-n opaițu-i de hume
O poate aprinde singur, el sieși Dumnezeu.
In inima mea arde acest lăuntric soare,
Din haosul vieții mi te-a dezvăluit
Pe tine frumusețe atotcotropitoare.
Vast cosmos, ce-n orbita-ti m-ai prins, biet satelit;
Și-n juru-ți cu alaiul de aștri mă avânt,
Pe muzica din sfere de-a pururi să te cânt.

(Luni, 3 august 1955)

CXCII

Mi-a mbătrânit iubirea și gloria-i pe moarte,
Că-mi ocolești surâsul și fugi de ochii mei?
Alăturea: și parcă pământul ne desparte;
Vorbim : și-i flecăreală, prin gard, ca-ntre femei…
Te măsluiești cu-o artă prea înfiorătoare
De nu ți-aș ști lăuntrul și meșteșugul tot;
Porți crima ca pe-o roză înfiptă-n chiotoare.
Și vițiile, -n tine, suavi boboci își scot.
Acum cerci să te scuturi: de ele? ori de mine?
Dar nu te vreau prieten și nici vrăjmaș sublim;
Înapoiază-mi iadul, demonicele-ți stele,
Îl vom preface iarăși în cer de ne iubim;
Nu-mi hărăzește locul, nici timpul fericirea,
Ci tu ; la piept cu tine mi-e paradis pieirea.

(Marți, 9 august 1955)

CXCIII

Așa cum zilnic hrana o mărunțim în gură,
Așijderea viața o destrămăm în clipe…
Iubirea de mai poate la loc s-o înfiripe,
Cum izvorâ din sine, dumnezeiesc de pură.
Robi trași pe roata vremii, stăm făr' împrospătare,
Și viitorul nostru e plin doar de trecut…
Nici moartea nu ne scapă… arar câte-o visare
Ne înfierbântă fruntea, fugarnic cu-n sărut.
Dar dragostea ne-adună trăirea spulberată,
Trunchiatele-i silabe poem întreg s-aștern,
Zbătăi, izbândă, fapte cenușă cad îndată,
Și numai inutilul din noi este etern;
    Aievi supun vecia și străns de clipe-o leg
    Când mâna-ți fructă albă, cu buzele culeg.

(Marți, 9 august 1955)

CXCIV

Eu nu cred bucuria ce-mi trimiseși, capcană,
„Că iar ți-e drag poetul, și-l chemi“… ci iau aminte;
Mă-ntreb lăuntric, pipăi nemuritoarea rană:
Fidelă, durerea niciodată nu ne minte.
Tu nu știi ce amară e gloria târzie,
Când nu mai un dinte, s-o muști în gura hâdă…
Nevolnic, ți-e rușine de cruda poezie
Ca de-o femeie gata de râvna ta să-si râdă…
Iubirea, cât de pură, tot cere o ispășire,
Chiar între om și îngeri păcat e socotită;
E drept să fiu eu singur prinos de izbăvire?
Nu m-ai jertifit tu, însuți, victimă osândită?
    De ce cu lănci de slove acumdin nou m-ajungi
    Și-mi hărțuiești, iubite, Destinul, să-l străpungi?

(Joi, 11 august 1955)

CXCV

Tu mi-ai cules, iubite, pentru eternitate
A cugetelor mele mireasmă, poezia.
Acum trimiți asupră-mi disprețul și urgia,
Dar fagurul rămâne când pier florile toate.
Iubirea ta cu grindeni, zorită să zdrobească
Și-n drumu-i meteoric să treacă mai departe,
Nu mi-a cruțat un petec de suflet… Totuși, iar te
Implor să cazi pe mine cu vipia-ți cerască…
Se sparge norul… iată, tu ești întreg lumină,
La care zvânt durerea, urc crengi, dau flori, rodesc…
Chiar gheața ta mi-e hrană: în taină o-mblânzesc,
Ea-mi ține duhul proaspăt și inima virgină…
    Și, umbră, în tot locul de tine-alături sunt,
    Căci umbra e ecoul luminii pe pământ.

(Miercuri, 17 august 1955)

CXCVI

Alungă vicleșugl și nu da crez poveții
Să minți iubirea, strâmbă s-o guști, ca pe-o merinde:
Lumina voluptății depline îți aprinde,
Ea pârguiește carnea, acest fruct dulce-al viții…
Vrei să rămâi copila cu sâni suavi și coade?
Dar floarea feciorie se scutură la fel:
Închipuirea, vierme flămând, în duh o roade
Si-i putrzește sacra sămânță, fără țel.
Oricât ar fi fățișă, iubirea-i tot o taină:
Ne vizitează-aicea, dar stă în altă parte;
Sărutu-mbrățișază îi sunt numai o haină
Cu care se-nveșmântă în lumea de sub moarte…
    Atunci într-o văpaie și noi ne-mvăluim,
    Măcar ca licuricii să ardem cât trăim.

(Miercuri, 17 august 1955)

CXCVII

Nu-ți cer deloc credință, mi-e de ajuns iubirea,
Ca sfântul trup, în orice fărâmă ea e-întragă
Cu-tine-odată-n brațe am strâns nemărginirea;
Ce-mi pasă că și alții râvnesc s-o mai culeagă!
Urzind din haos lumea, în vasta-i rătăcire
Stăpânul a-ncărcat-o de nebunia sa;
Dar i-a adaos, unic leac de tămăduire,
Iubirea, cheia bolții cu harul de-a visa…
Eram în aurora de aur a iubirii,
Privirile aprinse creară ceruri noi;
De cum veni amiaza canicula iubirii,
Tu tot mai groase umbre de-ngheț pui între noi;
    Dar te strămut în mine când ploapele s-aștern,
    Alcătuită-aievea din tot ce ai etern.

(Duminică, 28 august 1955)

CXCVIII

Îți altoiseși firea pe glorii și trufie,
O gingașă mlădiță pe-un vechi trunchi scorburos;
Cu vine tari, flămânde, zvâgnite drept în glie,
A mea-și urcase soiul sălbatec și vânjos…
Pornisem din obârșii potrivnice unirii,
Dar ne chema lumina aceluiaș văzduh;
Cu vârfuri deopotrivăîn slăvile gândirii,
Ne-am întâlnit acolo, în pur azur de duh!
Sus, creștete-mpletite în artă și visare,
Zvârlisem orice amestec cu lumea de sub noi,
Când din seninul aprig suit, pân' la piezare,
Larg, fulgerul iubirii izbi în amândoi:
    De-atuncimă zbat și suflu, văpaia să-i sporesc,
    Să ardem împreună de-același foc ceresc.

(Luni, 29 august 1955)

CXCIX

Domniță a grădinii cu merele de aur,
De-acolo ți-ai luat sânii de mândră Hesperidă?
Și verzii ochi atlantici, din ce pierdut tezaur?
Și părul tors din noapte, somptuos ca o hlamidă?
Eu singur îți știu taina când lung ți-alint aleanul
Și trupul în sărutări ți-l prind ca-ntr-un năvod.
Vizez că sunt Hercule și iar despic oceanul,
Ostrovul feciorelnic să-ți jefuisc de rod.
N-am să fug: nu caut alte mărețe fapte,
Poeții rămân astăzi eroii omenirii!
La albele-ți picioare torc versuri zi și noapte…
Mi-ai cleștat pe soartă cătușele iubirii:
    Să-ți cânt doar frumusețea mi-e unica ispravă,
    Nemuritoare-ți formă pe veci s-o-nalț în slavă.

(Marți, 30august 1955)

CC

Credeam că gelozia-mi va ruina iubirea,
Cum face cămătarul cu victima plăpândă;
Dar m-a-nșelat: nu numai că nu-i opri sporirea
Ea însăși s-a adaos la dragoste dobândă.
Aci-ți scot un zâmbet mai rău ca o capcană.
Aci-mi-ntinde-un înger aripa-mbrațișării;
Atingerea-ți acuma mi-e har acum prihană,
Și iarăși curcubeul fugar al împăcarii..
Atâtea vii venituri și bogății de chinuri
Fac sufetul o pungă cu avuții de moarte;
Mi-e dor de sărăcie cu marile-i seninuri,
Când adoram o umbră și încă de departe…
    Dar tu nu ține seama, ci iartă-mă mereu:
    Așa toți credincioșii îi fac lui Dumnezeu.

(Miercuri, 31 august 1955)

CCI

Iubirea-i neclintită? Îți schimbi numai iubiții
Arunci alte noi vreascuri pe-același foc mereu
Gheena ta nu arde decât pe osândiții
La drgoste eternă? Atunci acela-s eu.
În albia-ți demonie căzut fără scăpare,
Presimt ce-i veșnicia cu fiecare chin,
Și simțurile-mi, șase năpârci spăimântătoare,
De tine asmuțite, mă-mbată cu venin.
De gerul voluptății durerile-mi scânteie,
Și vițiul, deodată năprasnic diamant,
Plăcerea îmi resfiră în mii de curcubeie,
C-un capăt în edenuri, scrâșnirea-n celălant…
Și plâng, Adam nemernic, la sacre porți de rai,
Din iadurele-ți nalte afară când mă dai…

(Vineri, 9 seotembrie 1955)

CCII

Iubirea mea se-ntinde în timp, a ta în spațiu;
Tu patima-ți împrăștii pe-un câmp fără hotare:
Amici, cai, paji, canalii, femei, câini, prinți… n-ai sațiu!
În dragostea mea, veacul abia-i o sărutare.
Te-mbrățișez, și-o oră nu-mi descleștează brațul;
C-un vers ți-așez icoana în piscuri de milenii;
Vânez eternitatea să ți-o-mpletesc în lanțul
Cununii pentru fruntea răspântie de genii…
N-ajunge o viață? A mea prin tine crește;
Mi-e-o viață clipa în care mă privești,
Belșug de nemurire surâsu-ți dăruiește,
Iubirea-mi leonină numai cu ea hrănește:
Durere, soartă, moarte sunt partea celorlalți
Deasupra lor, prin mine, transcezi și te înalți.

(Luni, 12 septembrie 1955)

CCIII

Ne-nvăluie misterul unei iubiri de zei
Ce și-au ales sălașul în lumea trecătoare;
Ciclopeene ziduri de dragoste-nfipsei
În carnea ta uitucă și alunecătoare…
S-a năruit iubirea, de lut la temelie;
Nici patimile —stâlpii— n-au mai rămas… Stăm sterpi…
Ne oclesc cu grijă amici, vrăjmași: se știe,
Ruinele de temple-s cuibare mari de șerpi.
Ei șuieră din găuri? E inima mea prinsă
— Stafie-a nemuririi când tainici zei eram—
Ea s-a păstrat acolo, chiar sub moloz, nestinsă,
Un ciob, dar arde-ncolțul unde te adoram…
    Tu te-ai întors în slava vârtejului lumesc:
    Păcatul fericiriir eu singur ișpășec.

(Marți, 13 septembrie 1955)

CCIV

Mi-a trebuit întreaga văpaie-a poeziei
Cărbunele iubirii să schimb în diamant;
Dar strălucești de-acuma pe fruntea veșniciei,
Răscumpărat de-a pururi obștescului neant…
Puterea mea e jarul închis, ca-n nestemată,
Ce arde dur și rece-n lăuntricul său joc:
De la crearea lumii, cu aștrii toți deodată,
Nu se mai stinge-n mine originarul foc.
E cât un bob, dar ține virtuțile esenței;
E dimant, ce roade oțel și munți de stei…
Cu el îți tai fereastra-n pereții existenței,
Să intre nemurirea cu tot văzduhul ei.
    Și-ntr-un vârtej de versuri arzând diamantine
    Seduc eternitatea, iubite pentru tine.

(Sâmbătă, 17 septembrie 1955)

CCV

Știu și-o voiesc; aceasta mi-e ultima viață…
Nu mai renasc de-acuma, căci, iată, te-am găsit.
Deschizi eternitatea: în pacea ei măreață
Se-ncheie rătăcirea-mi c-un glorios sfârșit…
Sunt mai bătrân ca moartea; născut mai înainte
Ca stricătoarea-i umbră să fi intrat în lume.
Am supt nemuritorul sân al iubirii sfinte,
În rând cu Archetipii fără de veac, nici nume…
Dă-mi mâna, nu-i nevoie de aripi… O-mbrățișare:
Misterioasa carne se face duh în noi;
De dincolo de ceruri se-ntinde-o așteptare,
Perechea cea pierdută să vie înapoi…
Ce aștri, sus, acolo, cad jertfă împlinirii,
Junghiați pentru ospățul de foc al regăsirii?

(Duminică, 18 septembrie 1955)

CCVI

Te-ncununam cu gânduri de slavă și mister,
Ca într-o liturghie slujită-mpătimirii,
Cerșeam extaz cu aripi de flăcări în eter,
S-ajungem ipostaza de spaime a iubirii…
Dar mi-ai părut prea fraged, prea gingaș la-nceput,
Tumultuosu-mi geniu întreg să ți se-nchine:
Ca-n dragostea-ți îngustă să-ncap, să mă strămut,
Tot ce fu greu și mare am azvârlit din mine.
Am înghețat acolo sub bolta idolatră,
Genunchi plecați și frunte pe lespezi mi-am tocit…
N-a scăpărat o zare în golul tău de piatră.
De ce m-arunci acuma când însă n-am murit?
Din ocnele iubirii, îmbătrânit, steril,
Mă-ntorc cu greu la mine, ca dintr-un crunt exil.

(Sâmbătă, 9 octombrie 1955)

CCVII

Că m-ai trădat tot timpul nu-ți socotesc o vină.
Păcatul e că astfel pe tine te trădezi;
Ești proriul tău Iuda; împins de negre piezi,
Îți vinzi unor Caiafe înalta ta lumină…
Mai tragic ca un țipăt din mine a țâșnit,
Sfâșietor, sonetul ce ți-am trimis aseară.
Ocări, blesteme, imnuri, acolo s-au ciocnit,
În iureș, îngeri, demoni val mă cutreierară.
Ca lebăda ce moare și cântul își țipă,
În spasmul destrămării ți-am scris, înăbușit
De-un gâlgâit de suflet agonic, pe sfârșit…
Și mâna cu condeiul căzu ca o aripă.
    Culcai pe masă tâmpla și, așteptând pieirea,
    Crezui că este moartea… era, vai, tot iubirea!

CCVIII

Să nu crezi că iubirea e numai vicleșuguri,
Dulci mreje de carne, undiți de zâmbet și privire.
În fructul tainic, încă nebănuit în muguri,
S-amestecă tot cerul, setos de zămislire.
N-ai teamă, nu ne este iubirea eretică:
Călcăm noi doi vreo lege a inimii-n picioare?
Dar dragostea în lume e-atâta de pitică,
Încât ce nu-i încape în calapod o doare…
Stăm adumbriți de-o taină prielnică durerii,
Cumplită frumusețe de chinuri ne perindă.
Rămâi cu mine pururi în târgul de mizerii,
Îți sunt o credincioasă și magică oglindă;
    Te arăt mereu dârz, tânăr, frumos și îțelept,
    Și de te strâmbă lumea, te vezi în mine drept.

(Duminică, 20 noiembrie 1955)

CCIX

Eu nu-ți cer fericire, această toropeală
De sobă oarbă-ncinsă c-un vreasc făr' de lumină…
Iubirii tale —sacră cruzime genială—
De nu-mi dai izbăvirea, cer arderea deplină.
Nu-mi mai ajunge viața cu ani hotărnicită
Și valul ei de veacuri rozând adânc din noi
În dragostea eternă ea trebuie sorbită
Cu tot ce are-n funduri — și perle, și noroi.
Atunci ieși-vom slobozi pe veșnice meleaguri,
Lăsând în clisa lumii doar uriașe urme,
Pentru sărmanii oameni nedepășite praguri,
În care fără pace după comori să scurme:
  Către această slavă mă pregătești tu oare
  Cu-atâtea lungi și aprigi dureri mântuitoare?

(Miercuri, 18 ianuarie 1956)

CCX

Mă-mbii doar cu o cupă de dragoste?Eu cer
Să urc iubirea toată, cum urci o înălțime:
Sub orice pas să-i crească o nouă adâncime
Și-ntinderea-i cât lumea s-o-ncercuim cu cer.
Îți dau împărăția cea făr'de vătămare
În care oști și arme sunt pururi de prisos…
Când aur, slavă, rugă cad, nu mai au folos,
Eu te răscumpăr morții cu cântec și visare!
Nu!Stelele și sorii n-au nici o-ntâietate,
Sunt fructele luminii ce-a-nsămânțat pustia…
Din ale noastre râvne-și ia hrană veșnicia:
Noi cu o-mbrățișare rodim eternitate…
  Înalță-ți suflul, duhul…și dă-mi acel sărut
  Care-a-nceput pe gura celui făr'de-nceput.

(Sâmbătă, 11 februarie 1956)

CCXI

Nu mai cunoști această licoare cristalină?
E dragostea: strivită în teascul greu de chin,
Dintr-un sonet într-altul, am tras-o, ca pe-un vin,
Și vers cu vers, de-a lungul, am limpezit-o, lină.
Ca ochiul unui înger îi este-acum candoarea:
Tumult și spumă, drojdii în drum a lepădat;
Din cruda fermentare atât a mai păstrat,
Îmbătătorul spirit, tăria și ardoarea.
De oriunde țâșnește, o rază stă viață:
La piept strângând cu milă amarul nostru ieri.
În tainica-i lucrare iubirea ne învață
Că e și-o fericire urzită din dureri:
    Potrivnicele-arome zâmbind, în ea le-mbină…
    Pocalul sus… și-nchină: îți torn în bei lumină.

(Sâmbătă, 11 februarie 1956)

CCXII

Iar îți citesc răvașul, nu îndeajuns de lung;
Vai, tu strecori minciuna și în cuminecătură…
Venin îmi este dorul, că uneori ajung
Să nu mai știu iubirea deosebi de ură…
Crezi tu că poți cu vorbe să-nșeli eternitatea
Și dragostea s-o saturi cu pleava ta măruntă?
Ca o fecioară vorba își dă virginitatea
Doar mirelui, poetul, și scrisul e o nuntă…
Îmi fac din orice cuget o patimă adâncă,
Și-n spațiul durerii te caut nempăcat.
Întoarce-te din valuri, sunt țărmul tău de stâncă,
Chiar de-ai făcut periplul întregului păcat.
    Vom arde tot trecutul cu spaime și rușine
    Pe rugul bucuriei ce-ai să aprinzi în mine.

(Duminică, 16 februarie 1956)

CCXIII

Vrei să smulgi din mine? Smulgându-mi ochii poate…
Si nici atunci… De-a pururi stai dincolo de ei,
În tot ce este-n mine duh de eternitate,
În însăși nemurirea în care-am să mă-nchei.
Ce-mi pasă că iubirea, ca luna, are faze,
Când crește și când scade până la-ntunecime;
Oceanul meu de patimi, robit de-a tale raze,
Tălăzuind, lunatic, se umflă spre-nălțime:
Ce mândră limpezime-n zenitul suferinții!
Deodată-n mii de valuri mă sparg să te răsfrâng…
Ne-atragem unul pe altul cu forța năzuinții,
Dar cumpăna ei fixă — pământ și cer — n-o-nfrâng.
    Și totuși, aspra-i lege poetul va-nfrunta:
    În orice vers se scaldă, de sus, splendoarea ta.

(13 aprilie 1956)

CCXIV

De ce numai pe tine însuți te iubești?
E lege frumusețea să o adori oriunde.
Oglinzi și ochi întreabă, și toate vor răspunde
Că domn al frumuseții, pur archetip, tu ești.
Cum, geamănă, te-mbibă lăuntrica splendoare
— Eter arzând de taine, de gânduri și simțiri—
Tu, -naltă ipostază a cărnii trecătoare,
Ai luat în lume locul pirdutei nemuriri…
Nu-i crimă pe picioru-ți ne calcă, viermi în drum,
Nici vițiul că-ți storci hrana din sufletele noastre;
Căzându-ți jertfe, — ajungem la ceruri, măcar fum,
Și, mistuiți de tine, urca-vom poate-n astre!
    Lăsându-ne tulpina osândelor întregi,
    Tu-n treacăt, numai floarea păcatului culegi.

(Joi, 3 mai 1956)

CCXV

Tu îți vânezi iubiții tot ca pe cerbi, din goană,
În zvonul de petreceri, cu spăngi de poftă-n mâini,
Doar să le smulgi din creștet, trofeu, mândră coroană…
Ce-a mai rămas lași apoi pentru valeți și câini.
Dar nu-i nimic, iubește, în orice chip, n-ai frică:
Cereasca moștenire, păcatul radios,
Din carne sau din suflet asupra ta ridică
În van un pumn de fulger… nu cade mânios;
În spaimă să nu-i fie tocmirea lui zmintită
De vreun sărut, de-o taină, din șartul ei etern
—Oricât de blestemată ș-oricât de osândită—
Iubirea-n veci nu este primită de Infern.
    În loc de iadul pașnic, ferit de-a ei dezastre,
    Ea arde în gheena din inimile noastre.

(Marți, 15 mai 1956)

CCXVI

Tu ai numai ureche de-ți trbuie cuvinte?
Alt soi de graiuri nu simți? Cu inima n-auzi?
Vai celor ce au sfetnic doar creierul cuminte
Și pentru taina lumii doar ochii călăuzi!
Eu schimb, încurc stihia: poet și argonaut,
Cer părului tău aur și pântecului vis,
Lumina feței tale cu buzele o caut,
Și-n strânsu-mbrățișării m-afund ca-ntr-un abis.
Nu-mi cârmuiesc eroii corabia iubirii,
Ci tu mi-o porți, zeiță de gheață și furtuni,
Din tremurul nădejdii în spaimele pieirii,
La nici un țărm, prin tulburi talazuri de minuni.
    Și rătăcesc în tine, cu versuri sfâșiate,
    Sub sumbra fericire de stele cu păcate.

(Duminică, 15 iulie 1956)

CCXVII

Iubirea este geniu: cum poți s-o pui în frâu,
Să-ți poarte faetonul în trap, la preumblare?
Că mă sfâșie leul, nu-i crimă, nici desfrâu,
Și gloria-i un monstru la fel, cu colți și gheare.
Să te gâștig, bat cerul și iadul, nemurirea,
Rup aripile vremii și — demiurg rapsod—
Sub tine-mi pun cerbirea, chiar de mi-ai fi pieirea,
Dar inima ta mândră ce dulce eșafod!
Cu-naltele abateri, semeață erezie,
Croim albastre zboruri peste-un noroi bătrân
Și ni-e datoare viața că-i dăm o poezie
De care o s-asculte, cândva, ca de-un stăpân:
Noi doi lăsa-vom lumii un duh ce nu se schimbă,
Căci noi și veșnicia vorbim aceași limbă.

(Duminică, 22 iulie 1956)

CCXVIII

Îți scriu sonete… râvnă pitică și deșartă,
Când tu ești întruparea celui mai pur sonet!
Nu te-a făcut natura; ci, în suprema-i artă,
Chiar Cel Etern te scrie cu mâna de poet.
Ce-adânc rimează-ți ochii cu cerul vast de vară,
Și buzele sunt rima suavei aurori,
Iar duhul, panoplie de foc, fără povară,
Stă-n carnea cu lumina așijderea surori…
Cum se mlădie versul grumazului, răsare
Un istm de frumusețe, să lege-n armonii
Nemoritoare strofă a pieptului, din care
Ies brațe-ngemănate ca două melodii:
Și-un orizont de slavă în tine-nchizi și ei
Cu glorioase coapse sonetul când închei.

(Duminică, 19 august 1956)

CCXIX

Cum dragostea de tine mă vrea de veci sonor,
Melodios din creștet și până-ntălpi, mă ține
Mereu între fiole și alambicuri pline,
Cu sucuri de cuvinte, miresme tari de dor,
Plecat peste esnțe, cu tanice șoptiri,
Să migălesc cerescul venin în lacrimi acre,
Și-n cumpăna de aur a sunetelor sacre
Să aflu elixirul râvnitei nemuriri…
Fierb muzici mari de sfere în magicele scule,
Se rânduiește-n zodii tot clocotul de hău…
Și e aproape gata… Dar albelor formule
Le mai lipsesc silabe: rostesc numele tău:
    Închis, fără de moarte, doar într-un singur vers,
    M-a sărutat pe gură întregul Univers.

(Duminică, 30 septembrie 1956)

CCXX

Am scris iubire?Iartă…citește: adorare…
Sus pân' la tine, unde râvnește al meu dor,
Cuvântul e omidă când eu îl vreau condor,
Să spintec vremi, spații cu geniul în gheare…
Stă necurmat în poartă-ți, cu ochiul la ospețe,
Și-ți cere milă Timpul, hainul cerșetor;
În scârnava lui mână, tot mai nepăsător;
Tu zilnic zvârli fărâme din marea frumusețe…
Nu-s rege, nu am aur să-mprăștii, nici onoruri;
Atât: eternitatea mi-e singura unealtă
Să nemuresc în spirit icoana ta înaltă,
Sub ea să-nghețe vecii cu cârdul lor de zboruri,
    Să-nmărmurească lumea de o iubire, care…
    …Iar scriu iubire! Iartă… citește: disperare!

(Miercuri, 5 decembrie 1956)

CCXXI

Cătând să te-nnegrească, o clică bârfitoare
Ți-aruncă-n spate viții și crime neiertate,
Așijderi celor care, ca să se uite-n soare,
Pe ochii lor nevrednici ți cioburi afumate;
Ți-e drag să-ți zvârli lumina prin uliți și taverne;
Unde s-ațin pizmașii la splendida-ți risipă?
Dar tu ești din acele înfăptuiri eterne
Ce iadul se smulge cu-o batere de-aripă,
Domesticești veninul, pui patimile-n fiare,
Strunești în voie răul supus puterii tale,
Și-nlănțuite-n cușca din colțul tău cu fiare,
Te joci cu cele șapte păcate capitale.
    Din zestrea grea de haruri nimic nu ți se fură,
    Te-mbracă frumusețea în sacra ei armură.

(Vineri, 7 decembrie 1956)

CCXXII

Iubirea ta, știu bine, e numai o minciună,
Mă-ndeamnă răzvrătirea să fug, să mă dezbăr…
Dar inima, sărmana, îmi dă-n genunchi, să-mi spună
Că dragostea ta este un tainic adevăr…
Ea zice că-ți cunoaște orgolioasa fire,
Tu crezi că numai cei slabi ar fi iubit curat,
Și-atunci te ascunzi de tine sub altă amăgire;
Ca să-ți înșli minciuna, nu minți adevărat,
Ci, înțeleși, cu schimbul suveicile iubirii
Trec între voi pe fire chiar înadins sucite,
Ca, neștiuți, să țeseți zăbranic fericirii:
Pe față reci contururi, pe dos flori strălucite…
Vai, inimă nătângă, nu vrei să bagi de seamă
    Că mânile perfide nu țes, ci-n joc destramă
    Tot ce urzești zi, noapte din propria ta scamă!

(Duminică, 9 decembrie 1956)

CCXXIII

Acum pricep, noblețea i-o dulce putrejune:
Cu-atât mai nobil fructul cu cât mai viermănos,
Și rasa-i mucegaiul ajuns până la os,
Ca în moșmoana coaptă gustoasa stricăciune…
Clocelii blazonate tu ai scăpat aievea;
Magiile iubirii te-au strămutat la noi,
În largile risipe unde, schimbat în seve,
Trecutul nu s-adună asupră-ne, gunoi…
Pe-ai tăi de mult i-nghite o ceață somnoroasă;
Strigoi ai vechii slave, ei în ruini s-au strâns…
Aici, la mine, bate furtuna generoasă
Cu fulgere de patimi, salubre ploi de plâns…
    Jilavi bureți de umră sub tine zac ceilalți;
    Tu gloris ca cedrii Libanuluii te-nalți.

(Decembrie 1956)

CCXXIV

Tot timpul disperarea mie mi-a fost lumină…
Aprinsă-n absolutul de veghe-n fundul meu,
Stă nemișcată, centrul de liniște deplină…
Jos, uraganul lumii se pierde-n gol mereu.
Mă face-atotputernic această arătare
Cu-naltă bărbăție îndur disprețul tău;
Nu e dumnezeirea suprema disperare,
C-un univers potrivnic rotind în jurul său?
Mă scol din morții zilei în fiecare seară
Când urc până-n mansardă cum aș sui în cer…
Cetatea, tu, vă zbateți în furia de-afară;
Eu, dezbrăcat de mine, universal disper,
    Chem și aștept lumina, adâncu-mi se-mfioară;
    Ce-ar fi, zbugnind, să intri tu, ca odinioară?

(Decembrie 1956)

CCXXV

Vei ști și tu că plânsul adesea e o rouă
Ce cade milostivă pe sufletul uscat:
Ea, adunând tot cerul într-o bobiță nouă,
Ți-adapă rădăcina c-un țel de mult iutat.
O lacrimă curată e geniul iubirii:
Pe doborâți ridică din iaduri izbăviți…
Doar una să-ți lucescă în zările privirii,
Și vezi, ca Saul, lumea cu ochii dessolziți.
Ni se făgăduiește sus, dincolo de moarte,
Un loc unde nu-s lacrimi, suspinele lipsesc;
Ce-am să mă fac axolo dacă ne va desparte,
Fără de-această mană cu care mă hrănesc?
    De nu vei fi cu mine, suflarea-mi să te strângă,
    Învăț eternitatea cu hohote să plângă.

(Decembrie 1956)

CCXXVI

E drept că nu-ți adaug nimmic; ba, dimpotrivă,
Îți fur mereu din raze, în chip nengăduit
Să-mi încălzesc o muză rămasă costelivă,
Ce nu și-a pus pe frunte un nimb făgăduit…
Dar nu-s nici un ușarnic deprins cu huiduială,
Să-ți vând poemul și-apoi un geniu să mă crez;
Delirul meu e-n casă; în lume-s cu sfială,
Cu versurile mele întâi mă flagelez.
Dar cum? Valeți ignobili au har să te dezbrace?
S-atingă așternutul cu laba lor de rând?
Când eu te-mbrac cu cerul, închipuind mijloace
Să te feresc de-a pururi de orice ochi și gând!…
    De ce nu pot fi Zeus, stăpân pe slăvi? Acolo
    Te-aș lua, eternității să fii un nou Apollo!

(Luni, 10 decembrie 1956)

CCXXVII

Ce nu-ți scornesc dușmanii cu negre guri fiecare!
Când stau lingușitorii în jurul tău ca roiul,
Ai fi descântătorul șiret din Harlem, care
Momea doar șobolanii cei proști, sunând cimpoiul.
Zic alții: unde intri, cobori cu tine Olimpul;
La curte, prin taverne, în port cu mateloții,
Faci spațiul de aur, faci primăvară timpul,
În zei schimbi bădăranii, eroi se simt iloții…
Potrivnicele gașce te sfâșie în două,
De-o parte, ura oarbă, de alta adulare…
Povești, satire, imnuri duium asupra-ți plouă…
Tu nu vezi înaintea cui zvârli mărgăritare?
    C-un bici pe toți alungă-i, fără deosebire…
    …Întoarce-te la mine: eu singur sunt iubire!

(Joi, 13 decembvrie 1956)

CCXXVIII

Nimica nu atinge iubirea mea curată.
Mânii, trădări, zavistii, ce-n zâmbete s-ascund,
Ca umbrele pe-o undă nu lasă nici o pată…
Nu tulburi apa dacă nu e noroi la fund.
Doar pura-ți frumusețe în mine se-nfiripă,
Ca-ntr-un cleștar răsfrântă de mii și mii de ori…
Mi-e de-ajuns în treacăt să te privesc o clipă
Și-ntors din nou în beznă, mă umplu de splendori…
Din ritmul ei vremelnic deodată dezrobită,
Iluminatei inimi alt orizont se naște,
Cu alte constelații de dragoste… Orbită.
Dă înapoi durerea și nu mă mai cunoaște…
    Atunci, în creatorul vârtej al poeziei
    Răpindu-te în mine, luăm pasul veșniciei

(Duminică, 30 decemrie 1956)

CCXIX

Nu-ți spun nici adio: cum n-ai mai exista…
Rămâi doar coaja celei pe care o iau cu mine…
Ți-am supt adânc esența și te-am golit de tine…
Plec numai cu splendoarea și frumusețea ta;
Las ochii, falși luceferi, și iau privirea dragă,
Las buze reci de idol și iau sărutul lor,
Uit sânii, duc căldura și forma lor întreagă,
Fur neagra avalanșa de păr când se dezleagă,
Din trup îmbrățișarea de vrej amețitor…
Zvârl inima stricată, ce-ți șchioapătă alene,
Cu scopuri nepătrunse țesute-n lingușiri
— Când prefăcute lacrimi, când râsete viclene —
Capcană-n chip de suflet ascunsă-n amăgiri…
    Cu tot ce-am strâns din tine curat, ca Prometeu,
    Am să te alcătui altfel, dar suflet îți dau eu.

(Luni, 31 decembrie 1956)

CCXXX

Mă mir că sunt de-atuncea tot pur, ca o oglindă
În care nu rămâne nimic din ce-a trecut,
C-am șters chip umeri, brațe întinse să mă prindă,
Și negrii ei luceferi de dincolo de lut…
Se zămisleau din îngeri? din spuma nălucirii?
Genunchi de Magdalenă,. odihnitori de Christ…
Ca să mă smulg din iadul de flăcări al iubirii,
M-a poleit durerea cu aerul ei trist…
Dar straniul meu aur nu uită dulcea oră
Când ea trăgând în lături noptateca perdea,
Zvârlea doar o maramă pe goala-i auroră
Și-n așternut ca lampa lui Aladin dormea…
    Plecat pe ea, ca-n basme, la dulcile-mi șoptiri,
    Ea-mi deschidea comoara întregii fericiri…

CCXXXI

Mai leagănă tristetea doar pieptul ca o boare
Cu fluxuri și refluxuri aproape ațipite…
Amurgul voluptății vărsase sumbra-i mare,
Suave mădulare dormeau în el, topite…
Și alb și magic, palid se afunda obrazul
Din castaniul moale cu țărmuri ondulate…
Plutea pe apa tâmplei un nor de vis… În iazul
De somn ieșeau profiluri de ceruri înecate…
Și nu știai de-i suflet, ori luna, sau un pește
Ce se juca sub unda cu pielițe senine…
…Când un oftat, din gura scrâșnită ca un cleşte;
Spărgea cleștarul vrăjii urzită peste tine!
  Din carnea somnoroasă, din liniștea fierbinte,
  Tu izbucneai, amantă mai dârză ca-nainte.

CCXXXII

Tu nu ești în iubire decât un trântor, care,
Trândav, te îmbuibi cu miere de-a gata adunată;
Tu nu știi chin, durere, caliciile amare
De unde-ți sug, cu cazne, licoarea desfătată.
Tu zbori atât : doar clipa cât ține-n slăvi o nuntă
Spre cer te-mpinge sexul, nu marele azur…
Ca iar să cazi in tină și aripa ta ciuntă
S-o năclăiască iarăși al poftelor huzur;
Din dragostea curată tu faci vinovăție,
Îmbrățișarea dragă o schimbi intr-un păcat,
Din glorioase vicii și-naltă scârnăvie
Îți împlinești cunună pe capul neplecat—
Nimb de amăgitoare, impură poezie…
  Și ideală floare a iadului suprem,
  Cumplita-ți frumusețe o porți ca pe-un blestem.

(Miercuri, 15 mai 1957)

CCXXXIII

Ne îmbinăm cu-atâtea deosebiri… și știm pe
Ce formă ideală ne împlinim unirea;
Noi unei flori unite luăm chipul și întocmirea,
Fireasca împerechere, tu, trandafir, cu ghimpe,
Stau dedesubt; frunzarul curtenilor mi-e haină,
Și slava ta suavă adânc de jos privesc…
Dar cel dintâi cu harul miresmelor primesc,
Prieten morganatic, în ascuțiș c-o taină:
Sunt îngerul cu gheare demonice, anume
Să sfâșii mâna-ntinsă, ori botul ce te cată…
Știu, geniul e țepul urât de-ntreaga lume,
Dar cine te culege mă ia cu tine odată…
　Iar când ai să te scuturi, tind spinii cu-ndrazneală.
　În ei să-ți prind de-a pururi petală cu petală.

(Duminică, 21 iulie 1957)

CCXXXIV

Nu trâmbițele slavei și-a dragostei cimbale,
Ci vuietele mării în scoică de sonet,
Taifunul unei inimi în vers prins ca-n zăbale,
Cu inima plecată pe el s-asculți încet…
De-aș revărsa pe tine iubirea ca noianul,
Nu poate cât o rimă în care m-am răsfrânt…
Când ești poet, o perlă-ți destăinuie oceanul
Și spaimele iubirii s-ațin într-un cuvânt.
Ți-am făurit o-naltă și grea demiurgie,
Un univers de patimi adânc pus sub zăvor:
Aicea orice vorbă închide o urgie
Și fiece silabă e un ciclon de dor…
　Deși sunt descântate și dorm ca-ntr-o poveste,
　Citindu-le, tu nu simți duh aprig de tâmpește

(Luni, 23 iuie 1957)

CCXXXV

Mă lupt să scap iubirea de pătimașul trup.
Să n-o mai sorb cu ochii, să n-o mai mușc cu gura.
Din lațu-mpreunării sălbatice s-o rup.
S-o curățesc de carne, ca de pe aur zgura;
Să te ador în suflet; doar duhul să-ți aleg—
O veșnică-mbinare a două raze line…
Dar cum te-arăți, mă-ntunec… și sufletul întreg
Se face ochi, piept, brațe…zbucnite către tine,
Pâlpâitor de pofte, iar dinainte-ți cad;
Din nou vremelnicia își cască-n mine abisul.
Rostogolit pe dâre de flăcări, ca-ntr-un iad,
Mă-ntorc, cântând în carne… Mă doare numai visul
 Că mai presus de fire, putând să o răstoarne,
 Iubirea e sămânța eternității-n carne

(Marți, 3 septembrie 1957)

CCXXXVI

De mult eu simt în tine o rece desărtare:
Din mâna mea-ți tragi mâna, privirile-ti pierdute
Îmi spun, mai înainte să-mi zică gura: „du-te“…
Și te golești de mine ca pentru o plecare…
E toamnă? Și cocorii-ți deșteaptă nostalgia?
Pribegile corăbii te-ademenesc în zări?
Dar n-ascultă de șoapta feericei pierzări!
Pentru mirajul orei nu lepăda vecia!
Când Nordul se răstoarnă crunt peste noi și vine
Noianul de omături pe inimi să-și deșarte,
Nu mai râvni spre calde și-albastre țări departe…
Rămâi făra de teamă aicea, lângă mine.
 În veci mai credincioasă ca soarele de sus
 Iubirea mea nu are nici iarnă, nici apus.

(Miercuri, 18 septembrie 1957)

CCXXXVII

Eu nu dau niciodată cu suliman iubirii
Și, dintre dresuri, versul e singurul ei fard,
Dulci unduiri în trupul prea aspru al vorbirii…
Și-i rumenă la față pentru că întreg eu ard.
Nu-i țes nici mândru vâlnic — izvod cu chip de floare—
Nici straie de imagini cu care s-o îmbrac:
În pura-i goliciune — unica ei splendoare—
Mii de-mbătări stau strânse ca dintr-un lan de mac.
În toată-a ei făptură nu e nici o greșeală:
Sub măsurate grații, adâncul voluptății…
De-aceea nu se teme să ți se-arate goală,
Asemenea zeiței ieșită ideală
    Din spasmele cu spumă ale eternității:
    Ca altădată Paris, încununat de laur,
    Iubirii mele-ntinde-i râvnitul măr de aur…

(Marți, 14 ianuarie 1958)

CCXXXVIII

Cu nobila virtute nu ne culcăm… fugi:
Cum poți să strângi în brațe un stâlp de diamante?
Ca pe-o soție-n lume o scoatem și-o cinstim
—În taină cu nădejdea cândva s-o moștenim—
Ci-n pat urcăm păcatul, amanți mlădii și-amante,
Transfigurați de-un fulger de vițiii, dăm lumină,
Și dintr-o curtezană croim ușor o sfântă:
Iubirea-i scurta noapte în care totul cântă.
Dar demonul e-alături și în surdină—
Mocirla cărnii noastre răsfânge cer și stele,
Plecați să le culegem, în ea ne scufundăm.
Împerechați pornirăm s-ajungem pân' la ele,
    Și-n loc să fim scafandri pentru nomoluri grele,
    Ne-am prins aripi… Iubite, dă-mi gura… ne-necăm!
    Necontenit viața are nevoie-n noi
    De negre-ngrășăminte, ca planta, de gunoi.

(Sâmbătă, 15 martie 1958)

CCXXXIX

Bem pân' la fund paharul… În drojdia iubirii
S-ascunde-o și mai tare, subtilă îmbătare,
Fără de aburi, rece… o neagră exaltare
Ca dup-o-naltă crimă în slujba dezrobirii:
Am fost și noi doi îngeri, legi sumbre am călcat…
Ci-mbrățișarea noastră, oricât de vinovată,
Păstra în ea savoarea întâia, neuitată
Și paradisiacă a primului păcat.
În inimile noastre stă pacea nemuririi.
O veșnică știință, grăind peste mustrări,
Ne spune că sub zvârcol, blesteme și ocări
Zac numai dor și flăcări în gheața despărțirii,
    Că-i pe nedrept Infernul în care ne muncim
    Și-n ghearele Satanei noi încă strălucim.

(Miercuri, 9 aprilie 1958)

CCXL

Să-mi vindec dorul, altor dureri cer lecuire:
O boală grea cu alta potrivnică s-alină;
Te uit… Uitarea numai de tine mi-este plină…
Și depărtarea-i înc-un adaos la iubire.
Pentr-un răgaz de-o clipă ma-ncătuș nopți de-a rândul,
Stau gata să te-năbuș… Când făr-a-mi da de știre,
Cu-ntortocheri de vulpe, mișel se-ntoarce gândul
Să-ți mai ulmeze ochii, acolo-n amintire,
Veneam întâia oară; zâmbind, citeai alene…
Și te-ai întors: deodată cu fulgerul orbirii
Țâșniră pe sub pumtea arcatelor sprâncene
Scăpărător de-albastre șuvoaiele privirii.
    Te blestem, amintire! Ca o nebună-mi strângi
    Amarul colb de patimi în stupii tăi nătângi.

(Vinerea mare, 1958)

CCXLI

Când n-o mai fi nici urma din noi în amintiri,
Cu spima dezgropa-vor dintre hârțoage roase
Un alb colos de versuri mai tari ca niște oase:
Scheletul uriașei, tristei noastre iubiri.
De-a pururi ard în ele, din focul cel etern,
Ca-n măduva de stâncă, titanicele febre,
Un osuar de patimi, năprasnice vertebre
C-um cap s-atingă cerul, cu celălalt, în infern…
Și-or întreba, ce-arhanghel s-a prăbușit din zbor
Și-a-nsămânțat țărâna cu marea-i fulgerare?
Slăbitelor fărâme clădi-le-vor altare
Popoare-ntregi cu fruntea sub frumusețea lor;
    Ci-atât prinos de glorii asupra lor vărsat
    Nu va-mplini statura iubirii ce-au purtat

(Paștele, 1958)

CCXLII

Surâd? Obișnuință… Cred c-aș putea chiar râde:
Tu spui că-n cea mai dulce iubire-i o prigoană?
Îmi amintesc: pe-o veche și stranie icoană
E un martir ce-și duce tăiatul cap la gâde.
Cu inima-mi așijderi s-a petrecut de mult:
S-a strămutat în tine și m-a lăsat strigoi…
Tu nu știi că ea bate acuma pentru doi?
Nu simți în piept adaos de glorios tumult?
Necontenit în preajmă-ți, să sug răsuflet, sânge,
M-aduce ca din groapă misterioasa sete…
Când plec, ajung acasă o umbră pe perete,
Ca-n palida icoană ce-aievea mă răsfrânge…
    Zâmbesc? Obișnuința… Cred c-aș putea chiar râde:
    Știu un nebun ce-și duce cap, inimă …la gâde

(Dumineca Tomii, 1958)

CCXLIII

Îmi scânteiază-n mână azi iarăși stinsa pană
Și-mi bate-n ea tot gândul, asemeni unui puls…
În inimă de-a dreptul o-nmoi: păstrez o rană
De unde nici o forță săgeata nu mi-a smuls.
Îți scriu: și dintr-o dată mă năvălește-o lume;
Ca-n bobul pur de rouă, în orice strop de vers,
Din care înflorește strălucitoru-ți nume,
Se-nghesuie să intre întregul univers.
Din când în când, în zboru-i dezvăluind secretul,
Comdeiul se izbește în țărmuri de hârtie…
Și s-a oprit din zbucium c-un freamăt de mândrie.
„Ah, cine vrea să-i poarte cât mai curând sonetul?“
    Frumoasă, tăinuită în straie de solie,
    Durerea mea aleargă să-ți ducă bucurie…

(Duminică și luni, 20-21 iulie 1958)

CCXLIV

Stric oare faimei tale? Îngăduie să-ți spun,
Oceanule de geniu ce-neci chiar și uitare.
Cine-ar putea, cu atâta mai mult un biet nebun,
Și în ce chip pe lume, să pângărească marea?
Ți-am bântuit viața, eu, badăranul Will:
Nu am putu ajunge năpraznica-ți mărire!
Am cutezat atuncea, îngenuncheat umil,
Să te cobor… jos… până-n adânca mea smerire…
De-am tălmăcit cu umbre lumina ta regească,
De lacrimi, ca și ochii, mi-s visurile ude.
Te-am îngânat ca pruncul ce-nvață să vorbească
Și-n râvna-i scâlciază cuvintele ce-aude…
Dar tu ești soare veșnic: o clipă poți ierta
Să fiu o biată gâză jucând în raza ta.

(Duminică și luni, 20-21 iulie 1958)